

os om at pålægge landbruget visse begrænsninger med de vilkår, der bliver for betaling af renten og udnyttelse af jorden.

Endelig vil jeg så sige, at alt det her har jo også et internationalt perspektiv. Som jeg sagde om Frederik VII, ville han nok aldrig have meldt os ind i EU, og jeg tror heller ikke, Frederik VII ville kunne forstå, at EU har pålagt os en fiskekvotepolitik, som betyder, at fiskerne kriminaliseres unødigt, fordi de er nødt til at smide god spise fisk ud over rælingen. Men det er selvfølgelig sket, fordi man har ladet det frie initiativ udvikle sig inden for fiskeriet. Man har fået en flådekapacitet, der kan fiske langt mere end det, der er basis for at hente i Nordøen. Så bliver man nødt til at lave nogle restriktioner, og så er vi igen tilbage ved, at de restriktioner, der laves via EU, er utrolig og unødvendigt bureaukratiske.

Man kunne f.eks. gå over til at fastlægge en flådekapacitet og lave reguleringsmetoder ved en indsatsregulering, som ikke kriminaliserer fiskerne unødigt. Men den endelige løsning kunne måske også være, at man fik mere styr på, hvor meget kutterne er værd. På samme måde som man er begyndt at diskutere, om man kan leje coastere, var det måske også en idé, at man kunne leje kuttere og derigennem ikke var pisket til at banke en fortjeneste ud af kutteren, som stod i et passende forhold til den investerede pris.

Endelig tror jeg, at den mest dødssyge ordning er braklægningsordningen, som jo også er en af de ordninger, der er mest forhadet inden for hele jordbruget. Der er ikke mange, der kan forstå den. Men det er også EU, der har gennemført den, og både V og K har været med til at fremme, at man skulle have en fælles markedsføringspolitik inden for landbruget. Der er selvfølgelig mangel på fødevarer overalt i verden i dag, men netop fordi priserne ikke kan holdes højt nok oppe, laver man en begrænsning af landbrugsproduktionen: Nu må man ikke dyrke jorden. Nu skal man lade den ligge hen og lade den springe i en uønsket flora, som man senere skal bruge uanede mængder af sprøjtemidler for at fjerne, når jorden igen skal tages ind i omdriften. Det er også et fuldstændig uforståeligt indgreb i det, som efter min mening på længere sigt kan blive den frie bondes ret til at drive sin jord på ordentlige vilkår.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Hr. Hindrup Andersen stillede i hvert fald to direkte spørgsmål, og et af dem gik ud på, om vi skal overtage Vadehavet. Skal vi ganske enkelt ikke købe Vadehavet og lade det offentlige have med det at gøre? Det er meget enkelt at svare: Det skal vi ikke – alene ud fra, at vi aldrig nogen sinde vil kunne behandle Vadehavet på en sådan måde, at det om 50 år vil ligge hen, som det gør i dag. Med den viden, vi har om, hvordan det er gået med fuglene, vil vi hurtigt kunne sørge for, at området ikke vil bevare den naturværdi, det har i dag.

Og det får mig til at spørge hr. Bent Hindrup Andersen: Kunne hr. Bent Hindrup Andersen ikke lige redegøre for, hvilke informationer der ligger til grund for påstanden om, at det skulle være bedre, at vi overtog det? Hvilke informationer går ud på, at forholdene er blevet bedre derude, siden det offentlige er begyndt at regulere? Det kunne jeg godt tænke mig at høre.

Vadehavet har altid været et åndehul. Forholdene dernede er jo ikke noget, det offentlige har tilført, så det hele pludselig blev anderledes. Forholdene skyldes, at lokalbefolkningen har arbejdet for det, og at de lokale har passet på Vadehavet, og det skal vi selvfølgelig på ingen måde gribe ind og ændre på. Vi skal lade befolkningen derude passe godt på det.

Men det, vi skal gøre derude, er, at vi skal lade være med at lave alle de indskrænkninger, og jeg må spørge hr. Bent Hindrup Andersen: Har Enhedslisten ikke tillid til de mennesker, der bor derude? Mener Enhedslisten, det er bedre, at de bliver pålagt nogle regler og bliver straffet, frem for at vi går i dialog med dem? Er det Enhedslistens svar?

(Kort bemærkning).

Niels J. Langkilde (KF):

Der var to konkrete spørgsmål, og det ene gik på, om vi var imod fredning i Vadehavsområdet. Det er vi bestemt ikke. Det Konservative Folkeparti har altid været engageret tilhænger af, at vi får fredet, beskyttet og på anden måde bevaret vigtige dele af den danske natur, og her er Vadehavet en selvfølgelig del. Der skal ske en beskyttelse af det område, og det har vi heldigvis et godt internationalt samarbejde om. Men vores grundlæggende opfattelse er, at man mange gange opnår den allerbedste beskyttelse, når man også sikrer lokalbefolkningen en god benyttelse.